

Unde ni sunt candidații?

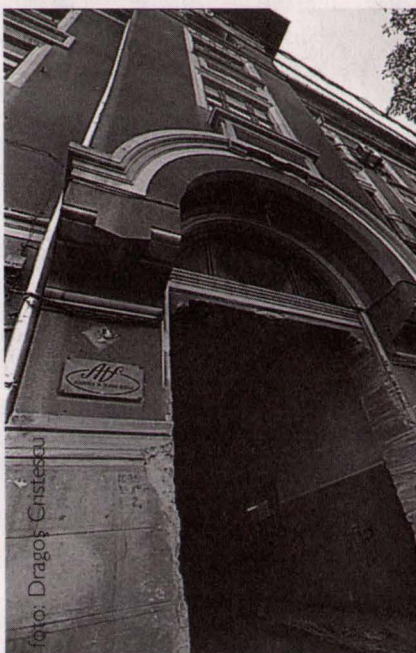
Fiind toamnă și începând “sezonul” examenelor de admitere în învățământul superior (de stat și particular), ne-am gândit să dăm o raită prin școlile bucureștene de teatru, pentru a vedea la fața locului cum cum arată viitoarele noastre vedete, ce gânduri au, cât de hotărâți sunt aspiranții la gloria scenei să îmbrățișeze o profesie nu tocmai confortabilă în zilele noastre.

La UATC “I.L. Caragiale”, a trebuit să remarcăm — dintru început și nu fără oarecare mirare — că numărul candidaților, la toate secțiile Facultății de Teatru, a scăzut simțitor față de alți ani. Să fi dispărut până într-atât firea de artist a tinerilor noștri, sau să se fi dumințit — ei ori numai părinții lor — asupra stării materiale precare a instituțiilor teatrale, a vieții nu tocmai roz pe care o duc cei mai mulți dintre actorii români în această bezmetică tranziție? Mai există, firește, și posibilitatea ca aceia care vor cu orice preț să absolve o astfel de facultate și au, cât de cât, posibilitatea de a-și plăti taxele de școlarizare să prefere unui examen stresant și a cărui reușită este nesigură înscrierea la una dintre facultățile particulare, unde admiterea pare a fi mai puțin importantă, iar puterea banilor mai mare.

Până una-alta, apropiindu-ne noi cu destulă sfială, ca să nu mărim tulburarea prezentă în asemenea împrejurări, ne-a fost dat să remarcăm — iarăși, nu fără uimire —, mai întâi, că media de vârstă a concurenților este mult mai mică (și asta nu-i rău!), apoi că majoritatea dintre ei se aflau la prima încercare, după ce abia apucaseră să-și ia bacalaureatul, și, nu în cele din urmă, că puțini, foarte puțini au fost cei care și-au mai permis să lucreze cu un meditator. Totuși, ei vor să fie cu orice chip actori

pentru că: “...Din copilărie mi-a plăcut să fac asta...” (absolventă de liceu, promoția 1998), “...E o meserie în care să te dăruiești altora...” (absolventă de liceu, promoția 1994; încearcă pentru a treia oară), “...E o pasiune pe care mi-am descoperit-o în clasa a V-a...” (absolventă de liceu, promoția 1998), “...Având probleme cu părinții, am avut nevoie să-mi creez o altă lume încă din copilărie...” (absolventă de liceu, promoția 1989; încearcă pentru a doua oară), “...Mie asta mi-a plăcut și asta încerc să fac...” (absolvent de liceu, promoția 1998)...

Răspunsurile naive, de cele mai

multe ori stereotipe, denotă, în mare măsură, o lipsă de imaginație cel mult înduioșătoare; nu credem, însă, că și favorabilă unei asemenea profesii. Altă observație cu caracter general ar fi aceea că nici unul dintre cei intervievați nu știa (și nici nu părea să fie interesat!) care este salariul unui actor debutant, de pildă, mărturisind că, în fond, dragostea față de această artă e mai presus de o preocupare atât de prozaică. Dar e oare și suficientă? Mai ales că, deși cei mai mulți dintre ei veneau din

provincie, toți cei intervievați ne-au spus că n-ar concepe să aibă angajamente altundeva decât în... București (considerând că aici șansele de afirmare ar fi mult mai mari)!

Nici taxa de înscriere (cea mai ridicată, după informațiile noastre) nu i-a speriat, unii socotind-o chiar firească în contextul în care organizarea unui examen de admitere presupune prezența în școală a atâtor angajați vreme de câteva zile.

În fine, am constatat, în acest an, absența fetelor frumoase. Probabil, cariera de manechin sau de fotomodel a devenit mai atrăgătoare, fiind, evident, și mai profitabilă. Ce-i drept, nici băieții arătoși nu s-au prea văzut! Sigur că nu acesta ar fi lucrul cel mai rău. Dezamăgitoare ni s-a părut, însă, atmosfera lipsită de animație, lăncedă, care domnea peste tot, lipsa din ochii tinerilor a acelui optimism specific vârstei. Păreau că se află acolo ca să încerce și ei să facă ceva, dar erau cu totul nesiguri de viitorul ce-i așteaptă.

Același sentiment l-am avut și câteva zile mai târziu, când am pătruns într-una din sălile de curs, unde se desfășura un “atelier” inițiat de UATC cu scopul de a-i cunoaște mai bine pe viitorii studenți. Grijă și dăruirea cu care actorii Tania Filip, George Ivașcu și Adrian Titieni (cadre didactice) au încercat să-i descătușeze de inhibiții, să-i învețe, într-un răstimp atât de scurt, să-și controleze stările, a fost emoționantă, iar rezultatele s-au văzut imediat. Totuși continua să le lipsească celor mai mulți, acea vitalitate, acea căldură a întregii ființe care presupune o intensă implicare în crearea actului scenic. Să fi fost numai o părere? Nu cred!

Marinela Țepuș